

[Gert Petersen]

de i det private erhvervsliv, fordi den offentlige sektor skal udvise nulvækst. Det ville være en Danmarksrekord, hvis det kunne lade sig gøre, og jeg tror simpelt hen ikke på det. Jeg tror, det vil være svært i forvejen, men jeg anser det for totalt umuligt med den politik, regeringen lægger op til. Jeg tror langt snarere, man må vente en arbejdsløshed – undskyld, nu begynder jeg at blive profetisk, hr. Dyremose – på omkring de 400.000 i 1987. Det er ikke engang særlig mystisk-profetisk, det er et nøgternt skøn.

Det er rigtigt, som statsministeren var inde på, at i årene 1979, 1980, 1981 steg arbejdsløsheden katastrofalt. Socialistisk folkeparti kritiserede på det skarpeste den socialdemokratiske regering i de år for den politik, den førte. I samarbejde med hvem? I samarbejde med partiet venstre, som man var i regeringskoalition med, i samarbejde med centrum-demokraterne, i samarbejde med det radikale venstre. Jeg kan ikke sige i samarbejde med fremskridtspartiet, for det var jo ikke tilfældet – men de andre partier, som i dag roser sig, det var de partier, socialdemokratiet, da de sad i regering, arbejdede sammen med i 1979, 1980, 1981, og under det samarbejde steg arbejdsløsheden katastrofalt.

I første halvår af 1982, da der eksisterede et samarbejde mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, blev der faktisk sat en beskæftigelsesplan på skinner, en beskæftigelsespolitik, det, statsministeren for lidt siden udtalte sig så vittigt og hånligt om. Den resulterede i, at i første halvår af 1982 blev stigningen i arbejdsløsheden bremset; kurven fladede ud i den periode. Men det varede ikke længere end til omkring september 1982, da de nuværende regeringspartier overtog magten. Så fik vi igen en ny kraftig stigning i arbejdsløsheden.

Det er ganske klart, at man må drage den konklusion både af den indflydelse, partier som centrum-demokraterne, venstre, og hvad de nu hedder, det radikale venstre osv., som tidligere socialdemokratiske regeringer samarbejdede med, og af det billede, der tegner sig nu af de samme partier plus de konservative, at det er en arbejdsløshedsfremmende politik, de satser på, det er massearbejdsløsheden, der skal redde profitterne. Det skal skabe en sådan atmosfære, at der bliver mere til dem, der i forvejen har, og så har man en eller anden dogmatisk tro – det er her, de

virkelige dogmatikere er – på, at så sætter de, der får profitterne, yderligere produktion i gang, hvilket de naturligvis kun gør, hvis de kan tjene godt på det; så længe de kan tjene godt på andre ting, gør de det ikke.

I den forbindelse vil jeg godt lige nævne, at i den rentepolitik, man roser sig så meget af, er det jo realrenten, man skal se på. Forholdet er det, at når vi ser på den prisstabilitet, der er kommet, og når vi ser på skatten, så er der ingen væsentlig forskel på realrenten, som den var for 1 år siden, og som den er i dag. Det vil igen sige, at der ingen særlig motivering er til, at de herrer kapitalister sætter deres penge i produktion. Det betaler sig stadig meget bedre for dem at sætte pengene i statsobligationer og i obligationer og andre værdipapirer.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg ved godt, at folketinget er de halve sandheders paradis, men alligevel kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Svend Auken og hr. Gert Petersen om følgende: hvis folkettinget skal stemme om det radikale venstres dagsordensforslag, hvordan vil socialdemokratiet og SF så stemme? Der er dog trods alt et indhold i det dagsordensforslag, og det er ordene i det, man må gå efter. Derfor vil jeg gerne have et klart svar både fra socialdemokratiet og fra SF.

Maisted (FP):

Jeg vil gerne takke finansministeren for den gennemgang af problemerne, han foretog, som klart og tydeligt ridsede op, hvordan tingene hænger sammen, og ikke levned socialdemokratiet megen ære af den politik, det ønsker at føre.

Til statsministeren vil jeg sige, at erkendelse, der kommer sent, er bedre end erkendelse, der aldrig kommer. Det, statsministeren her beskrev, væksten i den offentlige sektor, samtidig med at man må afskedige mennesker i den private sektor, er præcis de synspunkter, fremskridtspartiet har gjort sig til talsmand for igennem 10 år. Resultatet er desværre blevet, at i stedet for at have en formue er vi kommet op på at have en gæld pr. 31. december 1982 på 300 mia kr. og på 400 mia kr., når vi når frem til 31. december